

kom indenfor Synsvide; men det førte som bekendt ikke til noget Resultat. »En eneste Forsker, der gaar frem efter en bestemt Plan og i klar Bevidsthed om, hvad der skal gøres, vil i kortere Tid naa til langt større og frem for alt sikrere Resultater end tusinde Iagttagere af den tidligere Slags, forudsat i det mindste, at han kan magte Arbejdet, fra hvilket der ingen Afvigelser maa gives, hvis det skal udføres paa en tilfredsstillende Maade«. — Det fundamentale for Muligheden af en Løsning af Problemet er imidlertid: Fremkomsten af et eksakt Iagttagelsesmateriale, og til dette kan enhver Ornitholog bidrage sin betydningsfulde Del, naar han modent vil overtænke: »Hvad kan jeg med den Tid, jeg har til Raadighed, paa en eksakt og grundig Maade yde, saaledes at det kan blive et virkeligt brugbart Stykke Arbejde i dette Programs Rammer?« Han vil da finde, at han kan yde et saadant Stykke Arbejde, selv om det kun bliver et Udsnit af det hele Stykke Arbejde, idet han muligvis kun kan paatage sig at gøre Optegnelser om nogle ganske faa Arter, og det vil altid være af Værdi for det samlede Materiale.

Dr. Weigold slutter sin Afhandling, der vidner om stor Interesse og Begejstring for Studiet af Fuglenes Træk, med at hævde, at Problemet ikke, som man atter og atter har paastaaet, er uløseligt, men at det vil kunne løses, naar man med Energi og Grundighed gaar frem efter den forelagte, eksakte Metode.

P. JESPERSEN.

ANMELDELSER.

AQUILA.

Bd. XIX. Red. af Otto Herman.

(Budapest 1912.)

Denne Aargang af »Aquila« indeholder særdeles interessante Beretninger om de Ringmærkninger, som den ungarske ornith. Centralstation i 1912 har ladet foretage i Fortsættelse af de foregaaende Aars ihærdige Arbejde paa dette Omraade. Af de 5581 Fugle, som man i 1912 har mærket i Ungarn, er 1042 Storke (*Ciconia alba*); de foregaaende Aar er der ogsaa mærket et betydeligt Antal Storke, og man har nu gennem Ringmærkningen faaet opklaret, at de i Europa ynglende Storke overvintrer i Sydafrika. En derboende Mand Mr. A. Haagner skriver om Storkens Ophold paa disse Egne; han oplyser, at der nu i Sydafrika er fremskaffet 55 Ringstorke, hvoraf 31 er mærkede i Ungarn og 24 af Vogelwarte Rossitten. Arten blev tidligere betragtet som udelukkende Sommergæst¹ i Sydafrika og er det i det væsentlige endnu; dog er i de sidste 2-3 Aar flere og flere forblevet der om Vinteren, og disse overvintrende Dyr antages at være unge, ikke kønsmodne Fugle; Arten er aldrig fundet ynglende der. Storkenes sporadiske Forekomst i Sydafrika syntes tidligere at

¹ Sommer = vor Vinter.

bestemmes af Græshoppesværmen; disse optræder i de senere Aar i meget mindre og stærkt spredte Flokke som Følge af en meget energisk Forfølgelse, men Storkene ankommer dog endnu regelmæssigt i Slutningen af September. De sidste forlader Sydafrika i Slutningen af April.

En anden af de Opgaver, som Centralstationen har ofret et stort Arbejde paa at løse, er Klarlæggelsen af Foraarsstrækket gennem Ungarn, og der findes i nærværende Aargang en meget udførlig Beretning om Trækket i 1912.

Om jordfundne Fugle i Ungarn findes to særdeles interessante Afhandlinger af K. Lambrecht. I miocæne Aflejringer er fundet et Fuglefodspor, rimeligvis hidrørende fra en Bekkasin, og fra Pliocænperioden er gjort nogle faa ubestemmelige Fund. Store Fund af en afgjort diluvial Fauna er gjort i nogle Knoglehuler, der menes at have huset Rovfugle, som har ynglet i Hulerne og derhen har bragt deres Bytte, hvis fossile Levninger udgør Fundene; man har her fundet 52 Arter, af hvilke de 41 er bestemt. Disse Arter tilhører en arktisk Tundra- og Steppefauna, navnlig omfattende mange Hønsfugle. Talrigst forekommer Ryper (*Lagopus mutus* og *L. lagopus*); det er interessant at bemærke, at der af Nøddekriger baade er fundet den typiske og den langnæbbede, nu siberiske Form.

En af de Opgaver, som den ungarske ornithologiske Centralstation ogsaa særligt har kastet sig over, rationel Undersøgelse af Fuglemavers Indhold, repræsenteres ved 2 store Afhandlinger af L. Thaisz og E. Csiki om Agerhønenes henholdsvis Plante- og Insektføde. Det fremgaar heraf, at Agerhønen langt overvejende er Planteæder, lever af Frø, dels af Kornsorter, dels af alle forskellige Slags »Ukrudt«, medens det kun er en ringe Mængde Insekter, den fortærer.

Chernel von Chernelháza skildrer under Overskriften »Et Brev fra det italienske Fugletorv« sin Deltagelse i en Fuglebeskyttelseskongres i Turin og de Følelser, hvormed han deltog i denne efter at have gennemrejst det fuldstændigt fugle tomme Norditalien, hvor de væsentligste ornithologiske Studier maatte drives i Vildthandlernes Boder; særlig Verona syntes at være et Centrum for Fangsten af og Handelen med Smaaafugle.

Aarskriftet indeholder desuden talrige andre læseværdige, større og mindre Afhandlinger og giver et godt Begreb om det ihærdige og maalbevidste Arbejde, som udføres ved Stationen.

A. C. & O. H.

FAUNA OCH FLORA.

Populär Tidskrift för Biologi. Utgifven af Einar Lönnberg.

(Stockholm 1912.)

Aargangen 1912 foreligger nu afsluttet med 6 Hæfter, hvilken Anledning vi skal benytte til at henlede Opmærksomheden paa dette gode og vel redigerede Tidsskrift, som enhver, der har Interesse for Sveriges rige Natur, vil have Glæde af at læse.

Der findes flere ornithologiske Afhandlinger i nærværende Aargang, saaledes skriver Einar Lönnberg selv flere mindre, nærmest refererende, Artikler; Rudolf Söderberg skriver om nogle egne lagttagelser over Fjerenes Morfologi, og H. Nyqvist giver en Beskrivelse af de svenske Andearters Dragter i forskellige Aldre, Køn og Aarstider; denne Beskrivelse er dog ikke meget udtømmende, og hans Opfattelse af de teleoptile Halefjer er vist ganske fejlagtig. Hugo Granvik skriver om Fuglefaunaen i en Mose ved Ringsjön i Skaane, hvor bl. a. Storspoven (*Numenius arquatus*) endnu ruger.

A. C.

REVUE FRANÇAISE D'ORNITHOLOGIE.

V Aargang. Redigeret af A. Menegaux.

Tidsskriftet, som udgives i Paris men trykkes i Orléans, udkommer med et Hæfte paa 1 Ark hver Maaned. Prisen er 10 frs. aarlig. I en Artikel fortælles der, at den berømte, afdøde Ornitholog Oustalet i 1897 havde udtalt, at han vilde have vanskeligt ved at opregne 7 Mennesker i Frankrig, som virkelig gav sig af med Ornithologi; mange Nuller er der øjensynligt ikke senere føjet til Syttallet. Tidsskriftets Indhold bestaar for en meget stor Del af ganske smaa Artikler, og hvad vi vilde kalde »Mindre Meddelelser«, vidner i hvert Tilfælde tydeligt om, at Ornithologien, saaledes som den dyrkes f. Eks. i Tyskland, England og Danmark, for Tiden ikke har nogen Blomstring i Frankrig. Interesse for Fuglebeskyttelse viser der sig tydelig nok fra Redaktionens Side, men talrige Artikler giver ogsaa til Kende, at Forfatternes ornithologiske Interesser er meget nøje forbundne med Jagt og Fuglefangst. Der beskrives ret indgaaende, hvorledes der et Sted ved Kysten ved Hjælp af en Ko og et System af Garn fanges massevis af trækkende Vipstjerter — mod Loven forøvrigt. En Jæger er meget forarget over, at der paa den første Jagtdag i hele Eggen ikke findes Spor af Vildt, og da der endelig viser sig en lille Sanger, kommer der straks 3-4 andre Jægere til med Hunde og Bøsser og skyder Salver paa Fuglen, idet de samtidig meddeler ham, at for at finde stort Vildt maa man til Angers, »dér er ikke mindre end Skader«. Hans Harme bliver ikke mindre, da han lidt efter møder en Værkfælle, der har været saa heldig at faa adskillige Stillidser og Bogfinker i Tasken; da han skuffet tager hjem med Toget, ser han, at der udenpaa Banegaarden er opslaaet en Plakat »Al Jagt paa Banens Terræn er forbudt«; der skulde nemlig tidligere have ynglet nogle Spurve.

O. H.

LE GERFAUT, REVUE BELGE D'ORNITHOLOGIE.

Udgivet af »La société ornithologique du centre de la Belgique«, redigeret af M. Marcel de Contreras.

Tidsskriftet (fransk) fremtræder nu i sin 3dje Aargang som Organ for 4 sammensluttede ornithologiske Selskaber og afgiver tydeligt Vidnesbyrd om den livlige ornithologiske Interesse, der hersker i

Belgien; det udkommer med et Hæfte paa 1 Ark hver Maaned, har et ret afvekslende Indhold. Der findes enkelte større Afhandlinger, f. Eks. en fornøjelig Beskrivelse af »Vore Svaler« af E. Tant og en Redegørelse for Sortspættens Liv og dens Forekomst i Belgien af Ferdinand Visort de Bocarme, og desuden talrige mindre Artikler og »Mindre Meddelelser«; bl. a. gives der Underretning om to for Belgien nye Arter trufne i 1912, nemlig Brünnichs Tejste (*Uria arra*) og Mestersangeren (*Sylvia orphea*). Ogsaa Fuglebeskyttelse behandles jævnlgt i Tidsskriftet, men det er øjensynligt, at Belgierne nødig giver helt Afkald paa Fangsten af Smaaafugle; Interessen for Burfugle er øjensynlig ganske anderledes udbredt i Belgien end hos os.

O. H.

RIVISTA ITALIANA DI ORNITOLOGIA.

Aargang II, Bologna. Red. af Ettore Arrigoni degli Oddi.

Dette nye italienske Tidsskrift bringer enkelte større videnskabelige Afhandlinger og adskillige mindre foruden en Oversigt over Indholdet af den udenlandske Tidsskriftliteratur, gør i det hele Indtryk af mest at være beregnet for Ornithologer af Faget. Ganske interessant er det at se, hvorledes adskillige højnordiske Arter: Thorshane, Tretaaet Maage, Søpapegøje, Sule o. fl. jævnlig træffes ved Italiens Kyster. Der findes farvetrykt Tavle af en østasiatisk Dværghøjreform (*Ardetta eurhythma*), der første Gang er truffen i Italien og i Europa overhovedet.

O. H.

ARDEA.

Tijdschrift der Nederlandsche Ornithologische Vereeniging. I Aargang, Leiden.

Red. af Dr. L. F. de Beaufort, A. A. van Pelt Lechner og Dr. E. D. van Oort.

Ardea, paa hvis Forside findes Hoved og Overkrop af en Hejre, er Foreningsblad for en hollandsk ornithologisk Forening, af hvilke der findes to. Tidsskriftet, der udkommer med et Hæfte paa et Par Ark 4 Gange aarlig, indeholder adskillige interessante Artikler. E. D. van Oort beretter om, hvad der i de senere Aar er truffet af sjældnere Fugle i Holland, og giver Meddelelse om de ret storslaaede Ringmærkningsforsøg, der er foretagne af Rigsmuseet i Leiden; Tallet af de mærkede Fugle gaar allerede op mod 14,000; en Terne, mærket som Unge i Juli 1912, blev i August truffet ved Kjelst i Vestjylland; en Graaand, mærket i April 1912, maatte 6 December lade sit Liv i Bissrup Fjord (Sydsjælland). W. C. Heurn fortæller om sit Ophold paa et Fyrskib i Kanalen i Oktober 1911 i den Hensigt at iagttage Fugletræk. Et forankret Fyrskib er i Stormvejr ikke noget behageligt Opholdssted for en ikke søvant, og da Vejret bedagede sig, var der kun ubetydeligt af Fugle at se. Bedre Udbytte havde samme Forfatter af en Rejse, han i 1911 foretog til Sydamerika, og om hvilken han beretter under Titlen: »Hvilke Fuglearter man kan iagttage paa en Sørejse til Sydamerika«.

O. H.